

terne sig til at arbejde; og uden at bryde sig om Generalordren her fra Kjøbenhavn, som duftede fuldstændig væk, sagde de: Nej Tak, vi ville ikke være med dertil, vi ville se at beholde vort Arbejde. Jeg siger derfor, at jeg vil ikke være med til at give privilegeret Ret til nogen, men som god gammel Venstremand vil jeg vedblivende hævde, at vi ville have Foreningsfrihed her i Danmark.

Saa vender jeg mig til Slutning med et Par Ord til det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds. Det ærede Medlem har jo et særligt Privilegium paa at kunne tale om den raske og overfladiske Maade, Ordføreren talte paa, og han fandt ogsaa paa, at Ordføreren havde kun ringe Forstaaelse af det, han havde talt om. Det er jo en bekendt Sag, at det ærede Medlem er Ingeniør, han kan bygge Forter og bygge Jernbaner, han er havnekyndig og alt muligt. Det er jo saa bekendt her i Salen, at han optræder med Suffisance og Sagkundskab — vi ældre tro bare ikke paa det, vi tro, at det ærede Medlem er en meget praktisk og dygtig Mand, men man kan jo ikke have Sagkundskab i alle mulige Ting, og han spiller sagkyndig paa hvert eneste Omraade, hvor han optræder. Og vi tillade os at tro, at det ærede Medlem ikke er eneberegtiget til at være sagkyndig her i Salen paa alle mulige, og jeg kunde næsten sige, alle umulige Omraader. Det er en gammel bekendt Sag. Det ærede Medlem og jeg have siddet her i Salen i adskillige Aar, og jeg har med et vist Smil hørt paa den Suffisance, han har lagt for Dagen i alle mulige Sager, og været sagkyndig. Jeg har prøvet at sidde med ham i Havneudvalget, ogsaa der var han sagkyndig, saa det skal jeg ikke sige meget til, andet, end at det vide vi jo en Gang, og derfor falder det mig ikke særlig paa Sinde, at han siger om mig og andre, der have talt i en anden Retning, end han ønsker, at vi komme med fede og flotte Bemærkninger. Nej, jeg har kun tilladt mig her paa hele Udvalgets Vegne at anbefale, at vi henvise et Andragende til Ministerens Undersøgelse, det er det hele, jeg har gjort, og det forekommer mig, at jeg ikke alene er berettiget, men ifølge min Stilling som Ordfører forpligtet dertil. Jeg har ikke bildt mig ind, at jeg var særlig arbejdskyndig. Paa et vist Omraade er jeg mere enig med det ærede Medlem, end jeg næsten kunde vente, nemlig deri, at Arbejdere og Arbejdsgivere ikke ere Folk, som skulle staa imod hinanden som Fjender, men derimod saa vidt

muligt skulde se at blive enige til fælles Bedste. Men jeg kan rigtignok ikke indse, at det naas paa den Maade, man har arbejdet paa i de senere Aar her i Danmark. Jeg staar her med en Statistik for Danmark for 1901, det sidste Aar, for hvilket der foreligger en Statistik. Den viser, at i de paa hinanden følgende Aar fra 1897 til 1901 have Tallene paa Arbejdsstandsninger været henholdsvis 111, 147, 98, 82 og 56. Og saa er der samtidig i denne Statistik opgjort, hvor mange 100,000 Arbejdsdage der ere gaaede til Spilde ved disse Arbejdsstandsninger. Nu siger jeg, at kunde det virkelig tænkes, at vi gennem Lovgivningen paa den ene eller den anden Maade kunde lempe ved det saaledes, at der kunde blive mindre Arbejdsstandsning, tror jeg ikke, at noget Menneske kunde have noget derimod. Og det er jo alt det, vi tilsigte ved at henvise dette Andragende. Vi have paa ingen Maade tilladt os, og jeg har paa ingen Maade tilladt mig paa egne eller nogens Vegne at skitsere, hvorledes et Lovforslag skulde se ud, hvorefter vi kunde vente at faa Fred, og det den evige Fred, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds talte om. Det har jeg ingenlunde tilladt mig, men jeg har kun tilladt mig at nævne nogle Steder i Verden, hvor man er begyndt at arbejde paa dette Omraade, og den ærede Minister har ved sit udmærkede Foredrag tydelig vist, hvorledes man omkring i de forskellige Nabolande har nogen Lovgivning paa dette Omraade, medens vi slet ingen have. Da vi nu lige saa lidt her i Landet er gaaet Ram forbi med Hensyn til Strejker og Lockout'er, som andre Lande, kan det saa da være saa forfærdelig dumt og galt, om vi sige til Ministeren: Her er et Andragende om disse Forhold, hvor vi bede om, at Ministeren vil tage det op til Undersøgelse? Og hvis han saa kommer til det Resultat, at der mulig ogsaa her kan gøres noget til Gavn for alle Parter, vilde det vel ikke være saa forfærdelig galt.

Det er det hele, Udvalget har ment med at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse, og jeg skal for saa vidt anbefale, at vi stemme for at henvise det til Ministerens Undersøgelse. Det lader jo til, at selv det ærede Medlem for Thisted Amt 3die Valgkreds er enig med os om, hvad vi Venstremænd jo paa Forhaand mene, at naar vi henvise Sagen til den ærede Indenrigsminister, er den i gode Hænder, saaledes at vi ad Aare faa at se, om der kommer noget ud af den. Hvad